

РЕШЕНИЕ

№ 533

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1034** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 285, ал. 1, второ изречение от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/

Образувано е по касационна жалба на М. М. С., ЕГН [ЕГН], против решение № 7188 от 22.11.2019г., постановено по адм.д. № 2561/2019г. по описа на АССГ, с което е отхвърлен предявения от него иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 30000 лв. – частичен иск от 200 000 лв. за период с начална дата 08.06.2018г. и крайна дата 15.10.2018г., претърпени от действия и бездействия на служители на ГДИН, представляващи забавено изпращане или неизпращане на писма, съдържащи съдебни книжа и такива, адресирани до международни институции, в резултат на което ищецът пропуснал възможности по делата, които води и търпял стрес, унижение, притеснение и оскърбление поради невъзможността да докаже правотата си по причина, че тезите и аргументите му не могат да достигнат нито до българските, нито до международните институции.

В касационната жалба и подадените уточнения към нея са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение като необосновано, постановено при

съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалноправните разпоредби на закона – касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Конкретно се твърди, че съдът неправилно не е допуснал изменение на иска, че лисва обсъждане на всички факти и доказателства, че неправилно не са допуснати поискани доказателства. Моли съда да отмени обжалваното решение.

Ответникът по касация, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, в писмен отговор и становище счита, че касационната жалба е неоснователна, излага доводи за правилност на първоинстанционното решение. Моли съда да го остави в сила. Не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационна жалба на С..

Административен съд София-град, в настоящия касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като предявена от надлежна страна, за която съдебното решение е неблагоприятно и в срока за оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

С решение № 7188 от 22.11.2019г., постановено по адм.д. № 2561/2019г. по описа на АССГ е отхвърлен предявеният от М. М. С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ иск за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 30000 лв. – частичен иск от 200 000 лв. за период с начална дата 08.06.2018г. и крайна дата 15.10.2018г., претърпени от действия и бездействия на служители на ГДИН, представляващи забавено изпращане или неизпращане на писма, съдържащи съдебни книжа и такива, адресирани до международни институции, в резултат на което ищецът пропуснал възможности по делата, които води и търпял стрес, унижение, притеснение и оскърбление поради невъзможността да докаже правотата си по причина, че тезите и аргументите му не могат да достигнат нито до българските, нито до международните институции.

За да стигне до този правен резултат, Административен съд София - град, след подробно обсъждане доводите на страните и събраните по делото доказателства, е заключил, че в рамките на първия исков период на престой на С. в арест „В.“ – от 04.06.2018г. до 07.08.2018г., не се установява незаконосъобразно бездействие на орган, принадлежащ към структурата на ответника, съставляващо неизпращане; нито незаконосъобразно действие – забавено изпращане по смисъла на чл.77, ал.2 ППЗИНЗС, по отношение на изходящата кореспонденция на ищеца. Прието е, че всяка негова молба, жалба, насочена към органи на съдебната власт, до други органи и организации в Република България, са надлежно вписвани в книгата по чл.77, ал.1 ППЗИНС и без изключение са предавани в пощенската станция, обслужваща ареста, на следващия ден.

Относно престоя на ищеца в Затвора С. в периода 08.08.2018г. – 15.10.2018г., съдът е приел, че въпреки че регистърът по чл.77, ал.1 ППЗИНЗС, воден в Затвора С. през посочения период, не съдържа отразяване на молбите, жалбите и другите писмени изявления на ищеца, адресирани до органи на съдебната власт и други органи или организации, същите са били изпращани от администрацията на затвора, включително като препоръчани пратки, или, нарушението по чл.77, ал.1 ППЗИНЗС не е засегнало правото на ищеца на кореспонденция.

В случая е предявен иск по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 204, ал. 4 от АПК за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на

незаконосъобразни бездействия на служители на ГДИН. За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС оборима презумпция. Следователно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение (чл. 3, ал. 1), както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2).

Настоящият съдебен състав счита за неоснователни твърденията на касационния жалбоподател за неправилност и необоснованост на съдебното решение. С оглед наличните данни по делото не се установява първият елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС –наличие на нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, причинено от незаконосъобразни действия или бездействия на органи при Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, изразяващи се в нарушение на правото му на кореспонденция.

В чл. 75, ал.1 от ППЗИНЗС е предвидено, че осъдените на лишаване от свобода имат право на кореспонденция без ограничение в броя на писмата, които изпращат или получават. Писмата на и до лишените от свобода се изпращат и получават от инспектор по социална дейност и възпитателна работа. (чл.75, ал.3, изр. първо ППЗИНЗС). Лишените от свобода имат право да кореспондират с органите на съда, прокуратурата, Президентството, Народното събрание, министерствата, политическите партии в страната, представителни органи, дружества, обществени организации и средства за масово осведомяване. (чл.76 от ППЗИНЗС). В чл.77, ал.1, 32 и 3 от ППЗИНЗС е предвиден редът за упражняване на това право в местата за лишаване от свобода, като молбите и жалбите на лишените от свобода се завеждат в специална книга, в която се отбелязват датата на получаването и изпращането, името на затворника, органът, до който са адресирани, предметът и полученият отговор. Срокът за изпращане на молбите и жалбите е тридневен. Когато срокът изтича в неприсъствен ден, молбите и жалбите се изпращат в първия работен ден на администрацията. Пощенските разходи за молбите и жалбите са за сметка на лишените от свобода освен за лицата, за които е установено, че нямат средства, набрани от полагащото им се възнаграждение или получени по установения ред от близки, познати или трети лица.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, административният съд е установил правилно фактическата обстановка, като въз основа на нея е изградил и своите правни изводи за неоснователност и недоказаност на предявената от М. искова претенция във връзка с твърдените незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ГДИН, представляващи забавено изпращане или неизпращане на писма,

съдържащи съдебни книжа и такива, адресирани до международни институции.

Съдът е разгледал подробно твърденията в исковата молба и е анализирал събраните доказателства, като е проследил всеки един входящ номер от твърденията на ищеца и е установил, че за периода 04.06.2018г. -15.10.2018г. не са налице загубени или забавени писма, подадени от М.. За периода на престоя в Затвора С. е установено, че в регистъра по чл. чл.77, ал.1 ППЗИНЗС не се съдържа отразяване на изходящата кореспонденция на С., но видно от системни бонове на [фирма] от 04.09.2018г. /адресати АССГ, ВКС, СпНС и ОС Стара Загора/, от 11.09.2018г. /адресат СпНС/ от 18.09.2018г. /адресат АСпНС/, от 26.09.2018г. /адресати СГС, РС Стара Загора, РС Сливен и СпНС/, от 03.10.2018г. /адресат СпНС/, неговите писма/пратки с цитираните получатели са предавани на пощенския оператор като препоръчани, а това означава, че правото на кореспонденция на лишения от свобода не е било нарушено. Изпращането на пратките по този начин е станало по негово искане, видно от приложените по делото докладни записки и писмени искания отправени от М. в този смисъл. След като не е установено да са предавани писма, които не са изпращани, то правилни са изводите на съда, че не е засегнато правото на ищеца на кореспонденция. В представеното писмо изх. № 10491/10.12.2018г. от омбудсмана на Република България относно жалба № 10492/2018г. до омбудсмана на Република България е отправена препоръка до началника на Затвора С. да вземе мерки относно препоръчаните писма, по отношение на които са констатирани ограничения за подаване, свързани с изискване за упълномощаване. От текста на писмото се установява, че тези констатации са свързани с установено разминаване между правилата за подаване и получаване на препоръчани писма от “Български пощи: ЕАД и тези, установени в Затвора С., а не са свързани с конкретни писма на М..

Твърденията на касатора, че поради нарушение на правото му на кореспонденция производствата по девет съдебни иска са прекратени или претенциите му са отхвърлени, както и че не са изпратени предадени от него писма съдържащи кореспонденция с международни и национални съдилища, чрез адвокат в [населено място] са останали недоказани.

Неоснователни са доводите в касационната жалба относно допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Правилно в откритото съдебно заседание не е допуснато изменение на иска, доколкото от чл.214, ал.1 ГПК следва, че е недопустимо изменението едновременно на основанията и петитума на иска.

Правилно съдът не е обсъждал приложените преписи от съдебни актове като неотнормирани към предмета на спора. Такива са и доказателствените му искания, свързани с конвоирането му по определени дела, поради което законосъобразно съдът не ги е допуснал. На основание чл. 159, ал.1 ГПК исканията на страните за допускане на доказателства за факти, които нямат значение за решаване на делото, се отхвърлят от съда с определение.

Следва да се посочи, че доказателствената тежест в исковото производство лежи върху ищеца, който следва да докаже с допустимите, относимите и необходимите доказателствени средства осъществяването на фактите, от които черпи права. След като ищецът не е ангажирал достатъчно доказателства във връзка с твърденията си по предявената от него искова претенция за претърпени неимуществени вреди, то административният съд правилно е приел, че същата е недоказана и я е отхвърлил законосъобразно като недоказана и неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдебното решение, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 7188 от 22.11.2019г., постановено по адм.д. № 2561/2019г. по описа на Административния съд С.-град.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: